

De staart van Vonkje

Sparky's Tail

Ver, ver van hier, in een groot groen bos, leefde een kleine glimworm, **Vonkje**

Vonkje was een vrolijke kleine glimworm.

Hij was gelukkig omdat hij in het grote bos drie dingen had die hij ontzettend fijn vond...

... Hij vond het heerlijk om onder de sterrenhemel **grote, mooie foto's** te maken met zijn speciale staart die **oplichtte** als een grote lantaarn.

... Hij vond het **heerlijk** om met zijn **mama** te praten over al zijn avonturen in het bos.

... En hij hield ontzettend veel van **dikke, warme knuffels** die je doen **tintelen** van kop tot staart.

Op een dag was Vonkje druk foto's aan het maken naast de oude eik, toen zijn **mama** hem binnenriep.

Ze zaten samen bij een kop warme chocolademelk en zijn **mama** hield zijn kleine handjes vast en keek in zijn **grote, stralende ogen.**

“Ik moet je iets heel belangrijks vertellen,” zei ze stil.

“Ik voel me niet zo goed. Maar een heleboel slimme dokters doen alles wat ze kunnen om mij weer gezond te krijgen.”

“Ik wil dat je begrijpt dat een aantal dingen een tijdje anders zullen zijn. Misschien moet ik heel veel slapen en het kan ook dat ik er een beetje anders ga uitzien. Maar **maak je geen zorgen.** Papa en Tante gaan me helpen voor jou te zorgen.”

Later die avond zat **Vonkje** op de
hoogste tak van de oude eik.
Hij staaarde droevig naar de **sterren**.

Zijn beste vriendinnetje, Jessica, fladderde
voorbij en ging naast hem zitten.

“Wat is er aan de hand?”, vroeg Jessica.

“Ik ben droevig”, zei Vonkje,
“mijn **mama** is ziek. Ze zegt
dat alles nu anders wordt.”

“Oh nee!”, riep Jessica uit. “Betekent dat dat je nu geen mooie foto’s meer kan maken met je staart?”

“Neen, dat kan ik nog steeds,” antwoordde Vonkje.

“Maar ik voel me nog altijd **triest**.”

“Misschien ben je droevig omdat je niet meer met je mama kan praten over je avonturen in het bos?”, vroeg Jessica.

“Dat kan ik eigenlijk ook nog altijd”, antwoordde Vonkje,

“Mama zei dat ze altijd dolgraag naar mijn avonturen luistert. Ze wil dat we heel **veel praten** als ze zich slecht voelt.”

Jessica keek een beetje verward. “Dan moet je wel droevig zijn omdat je geen dikke, warme knuffels meer krijgt die je doen **tintelen van kop tot staart?**”, vroeg ze.

Vonkje keek Jessica plots aan met zijn grote, stralende ogen. Een **brede glimlach** verscheen op zijn fijne snoetje.

Hij sprong op en haastte zich naar huis, zo snel als zijn kleine vleugels hem konden dragen.

Vonkje had iets bijzonders beseft. Hij beseftte dat hoewel alles een beetje zou veranderen, hij nog altijd al die leuke dingen in het bos kon doen...

... Hij kon nog altijd **grote, mooie foto's** maken met zijn staart – en nu zou hij ze kunnen maken voor zijn mama, om haar te doen **lachen**.

... Hij zou nog altijd met zijn **mama** kunnen praten over al zijn avonturen in het bos.

... En hij kon nog altijd zijn **mama dikke, warme knuffels** geven die je doen **tintelen** van kop tot staart.

Vonkje zoefde door de deur en gaf zijn mama een dikke, warme knuffel die hen allebei deed **tintelen** van kop tot staart.

Ook al zouden de dingen voortaan anders zijn, ze hadden nog steeds die dingen die er het **meest toe doen**.

